

AVIZ
**referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și
completarea Legii nr.47/1992 privind organizarea și
funcționarea Curții Constituționale**

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, transmisă de Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr.PLX492 din 2.10.2018 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr.D1008/3.10.2018,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare, în sensul reglementării unei noi atribuții a instanței de contencios constituțional, respectiv verificarea, din oficiu, a îndeplinirii „criteriilor privind constituționalitatea urgenței invocate pentru emiterea ordonanței de urgență, anterior depunerii acesteia la Camera parlamentară competentă și transmiterii spre publicare către Monitorul Oficial”.

Totodată, se are în vedere completarea reglementării referitoare la efectele deciziilor prin care Curtea soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice.

Prin obiectul său de reglementare, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art.146 lit.l), coroborat cu art.142 alin.(5) din Constituția României,

republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

2. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se poate pronunța asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

3. Norma propusă la **pct.1 al articolului unic**, pentru art.11 alin.(1) lit.B lit.e) vizează o nouă atribuție a Curții Constituționale, și anume verificarea din oficiu a respectării condiției urgenței reglementării la adoptarea ordonanțelor de urgență, anterior depunerii acestora la Camera competentă a fi sesizată.

Analiza soluției legislative propuse trebuie să se raporteze la dispozițiile constituționale care configurează, pe de o parte, controlul constituționalității acestor acte normative și, pe de altă parte, regimul juridic al legiferării pe calea ordonanțelor de urgență.

Precizăm că, potrivit art.146 lit.d) din Constituție, controlul constituționalității ordonanțelor de urgență se realizează **după intrarea lor în vigoare, pe calea excepțiilor de neconstituționalitate** ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial ori direct, de către Avocatul Poporului.

Așadar, din textul constituțional, rezultă că această categorie de acte normative (ordonanțele de urgență) nu este supusă controlului de constituționalitate decât *a posteriori*, ulterior publicării lor. Este limpede că legiuitorul constituțional nu a avut în vedere și un control *a priori* asupra ordonanțelor de urgență ale Guvernului, înainte de depunerea acestora la Parlament, astfel încât noua competență atribuită Curții depășește cadrul constituțional actual.

Prin urmare, o etapă procedurală desfășurată anterior intrării lor în vigoare, **excedează în mod clar prevederilor art.146 lit.d) din Constituție**, făcând ca și în cazul ordonanțelor de urgență controlul de constituționalitate să se exercite atât posterior, cât și anterior transmiterii lor spre publicare. **Or, legiuitorul constituant a reglementat un control *a priori* de constituționalitate numai pentru legi, nu și pentru ordonanțe.**

4. În ceea ce privește legiferarea pe calea ordonanțelor de urgență, Legea fundamentală stabilește, în cuprinsul **art.115 alin.(4) și (6)**, condițiile pe care ordonanțele de urgență trebuie să le îndeplinească pentru a putea fi adoptate, iar la **alin.(5)** procedura de urmat pentru intrarea în vigoare a acestora.

Referitor la procedura delegării legislative, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că *„delegarea legislativă, consacrată expres de Legea fundamentală, presupune o excepție de la principiul constituțional al separației puterilor în stat și o derogare de la prevederile art.61 alin.(1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării“*” (Decizia nr.11/2017). Din acest punct de vedere, se poate concluziona că, întrucât constituie o excepție de la legiferarea de către Parlament, normele constituționale care configurează regimul juridic al delegării legislative **sunt de strictă interpretare.**

Așadar, impunerea unei condiții suplimentare pentru intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, astfel cum se propune prin prezentul proiect, nu ar putea fi realizată decât de legiuitorul constituant.

Prin urmare, condiționarea depunerii la Camera competentă a ordonanței de urgență adoptate de Guvern de existența unei hotărâri a Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea acesteia depășește cadrul constituțional consacrat de art.115 alin.(5).

Din acest punct de vedere, deși art.146 lit.1) din Constituție consacră posibilitatea stabilirii de noi atribuții ale Curții Constituționale prin legea sa organică, totuși, **controlul anterior intrării în vigoare a ordonanței de urgență nu ar putea constitui o atribuție a instanței de contencios constituțional, întrucât condițiile legiferării pe calea ordonanțelor de urgență sunt exclusiv de domeniul Legii fundamentale și nu infraconstituțional.**

Pe de altă parte, introducerea unei **etape procedurale suplimentare** pentru intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență, **neprevăzută de art.115 din Constituție**, ar avea ca efect **amânarea** intrării în vigoare a ordonanțelor de urgență, cu consecința afectării eficienței recurgerii la această cale de reglementare pentru prevenirea sau înlăturarea pericolului public determinat de o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată. Altfel spus, **soluția legislativă propusă înfrânge chiar rațiunea reglementării de către legiuitorul constituant a acestei căi excepționale de legiferare.**

5. Cu privire la soluția legislativă propusă la **pct.2 al articolului unic pentru art.36**, semnalăm că aceasta nu este corectă, deoarece conținutul actelor administrative nu poate constitui o „prerogativă” a autorităților publice, iar pe de altă parte, actele administrative nu se emit în temeiul deciziilor Curții Constituționale, ci ele sunt date în baza și în executarea legii. Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că „*nu își poate asuma rolul de a crea, de a abroga sau de a modifica o normă juridică spre a îndeplini rolul de legislator pozitiv și nici nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite*” (Decizia nr.819/2015).

Așadar, textul excedează cadrului constituțional al efectelor deciziilor Curții Constituționale, fiind susceptibil, totodată,, și de a fi afectat de vicii de neconstituționalitate sub aspectul nerespectării art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, în componenta sa referitoare la îndeplinirea cerințelor de calitate a legii.

PREȘEDINTE

dr. Dragoș ILESCU

București
Nr. 1014/24.10.2018

Lege privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Vezi Decizia nr. 163/2013 - M. Of. nr. 190/4 apr. 2013

(Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2/2005 - M.Of. nr.116/4 febr.2005)

1 republicare cu renumerotare M. Of. nr. 807/3 dec. 2010
Lege privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Vezi Decizia nr. 163/2013 - M. Of. nr. 190/4 apr. 2013

2 admisă excepție de neconst. prin D.C.C. nr. 766/2011 M. Of. nr. 549/3 aug. 2011
Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și art. 31 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Constată că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

3 modificări prin O.U.G. nr. 38/2012 M. Of. nr. 445/4 iul. 2012
Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale respinsă prin L. nr. 183/2013 M. Of. nr. 369/20 iun. 2013

modifică art. 27 alin. (1)

4 modificări prin L. nr. 183/2013 M. Of. nr. 369/20 iun. 2013
Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2012 pentru modificarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

respinge O.U.G. nr. 38/2012

5 modificări prin L. nr. 66/2018 M. Of. nr. 233/16 mar. 2018
Lege pentru modificarea art. 5 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

modifică art. 5 alin. (4)

6 modificări prin L. nr. 168/2018 M. Of. nr. 595/12 iul. 2018
Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

*modifică art. 66 și art. 71;
introduce alin. (4) la art. 69;
abrogă art. 68 alin. (3)*